

gere i debatten, så ved vi jo nogenlunde, hvor de normale skillelinjer er, og vi kan være uenige om nogle af hovedprioriteringerne også i det svenske formandskabs politik. Derfor har det også været afgørende for os, at vi har brugt debatten til også at få en debat om nogle enkeltområder, hvilket så også er kommet til udtryk.

Vi mener faktisk også, at grundlaget for at kunne have en debat om de forskellige enkeltting i EU-samarbejdet er, at der er en åbenhed, som gør, at vi har adgang til tingene og har en viden om, hvad der arbejdes med. Derfor vil jeg gerne benytte indledningen til mit ordførerindlæg til at sige, at det er altså altafgørende, at de svenske bestræbelser, som de kommer til udtryk, på at skabe optimal åbenhed får maksimal støtte fra Danmark.

Det er også afgørende, når de endelige regler bliver udfærdigede, som de jo skal efter Traktaten her i det sene forår, at man sikrer, at landene kan gå videre med åbenhed, sikrer, at landene stadig væk bevare retten til at have en større grad af åbenhed, som svenskerne blandt andet har, end de endelige EU-regler måtte give udtryk for.

Så vil jeg sige i forhold til nogle af de konkrete emner, som er rejst, at noget af det, det svenske formandskab blandt andet skal tage sig af, er at starte debatten om det her såkaldte kompetencekatalog. Det lyder jo umiddelbart godt, at man nu skal blive enige om, hvad der skal bestemmes hvor, men samtidig med, at man diskuterer det her og skal diskutere det frem til den regeringskonference, der skal være i 2004, er det vores indtryk, at man fortsat arbejder med at nedbryde alle de tegn, der er på nationalstaters eksistens.

På alle de områder, der i almindelig forfatningsretlig teori defineres som værende en del af en nationalstats område, er der stærke kræfter, som enten har flyttet det til EU-regi eller arbejder på at få flyttet det til EU-regi.

Derfor er det vigtigt for mig at få sagt i den her debat om det svenske formandskabs prioriteter, at en af hovedprioriteterne fra dansk side i virkeligheden burde være, at man arbejdede på i højere grad at skabe respekt for nationalstaterne, også i den udvikling, EU vil tage i de kommende år.

Hvis det var udgangspunktet, og hvis det var baggrunden for den debat, der skal være i forhold til et såkaldt kompetencekatalog, så kunne det efter vores opfattelse blive en frugtbar debat, men vi er bange for, at EU vil fortsætte, som EU

har ageret i de sidste mange, mange år, nemlig med et stadig større forsøg på at hale magt fra nationalstaterne til EU.

Så vil jeg omkring udvidelsesperspektivet sige, at vi har forholdt os positivt, men afventende i forhold til udvidelsen, men vi bliver stadig mere skeptiske over for udvidelsesprojektet. Vi mener, at man ud fra prestigetanker fuldstændig lukker øjnene for de omkostninger, det vil være forbundet med for de nuværende EU-lande at optage så mange lande, som der er på tale på nuværende tidspunkt.

Vi kan først reelt opføre konsekvenserne og omkostningerne, når vi ser, hvilke overgangsordninger der bliver vedtaget, men der skal ikke være tvivl om, at bl.a. med hensyn til regler om fri bevægelighed ønsker vi i Dansk Folkeparti lange overgangsordninger. Og der vil også være andre områder.

Samtidig er det jo lidt mærkeligt at opleve folk, der sidder og arbejder med de her ting, fortælle, at man for nogle landes vedkommende faktisk opbygger statsstøtteordninger, opbygger landbrugsstøtteordninger, opbygger toldmure for at kvalificere de her lande til at blive medlem af EU-samarbejdet. Det var lidt i relation til det, vi hørte tidligere om, hvad EU-samarbejdet jo også i virkeligheden går ud på.

Med hensyn til den indvandringspolitik, vi har haft en længere debat om, må jeg bare sige, at jeg synes, det svæver fuldstændigt i det uvisse, hvad nogle partiers politik er på det område: Har vi et forbehold, så skal vi vel også bruge det, aktivere det, hvor vi finder, det er til gunst for Danmark.

Når det er interessant at diskutere, også i lyset af det svenske formandskabs prioriteter, så er det jo, fordi det er nu, man blandt de andre EU-lande – det er jo rigtigt set også fra nogle af de partiers side, der går ind for at ophæve forbeholdet – forsøger at sætte pres på det her område og få skabt en masse nye vedtagelser. Det er derfor, det er vigtigt, at vi får debatten og får et afklaret forhold til det her.

Her er det Dansk Folkepartis udgangspunkt, at vi har et forbehold – det har vi også på nogle andre områder, men det er det her område i særdeleshed, vi nu diskuterer – og så længe vi har det forbehold, og det håber vi at vi vil have i mange, mange år fremover, skal vi også udnytte det forbehold til at sikre, at regler, vi ikke bryder os om, ikke bliver gældende her i landet. Det er efter vores opfattelse at have respekt for forbeholdet.